

ikke sit levende Raad, hvorledes hun skulde ernære sine Børn.

Denne Tragedie affødte hos Drachmann en flammende Indignationens Artikel mod de usle københavnske Borgerdamer, der vandrer henad Østergade i Pynt og Letsind, uden at ofre en Tanke paa, hvad deres fattige Søstre gennemgaar i Sidegaderne. Drachmann krævede Kvinder til Regnskab for en stakkels Kvindes Elendighed, fremkaldt af en Mands hensynsløse Troløshed. En Troløshed, for hvilken han og ligesindede har slaaet til Lyd, og som de har gennemført, ofte med langt sørgeligere Udfald, forsaavidt som et fornedret Liv er ynkværdigere end et fortvivlet Selvmord.

Og Mænd med Hustruer og Døtre har været med i disse Dages bacchantiske Festtummel!

Er det da saa, at en Mand skal hædres uden mindste Hensyn til, hvad han er i sig selv, og til hvor dybt han har skadet Samfundet ved sit Liv og sin Gerning?

Hvorvidt Drachmanns Digtergerning har løftet og bygget op ved Siden af, hvad den har nedbrudt, det skal her ikke afhandles. Det er kun en Kvinde, der skriver i et Kvindeblad, og søger at hævde kvindelig Værdighed.

Ellen Plum,
f. Hansen.

Indsigelse.

Jeg vil gerne have Lov til at gøre Indsigelse imod det fra Esbjergkredsens Bestyrelse i „Kvinden og Samfundet“ optagne Indlæg.

For det første var det heldigt, om vi kunde komme bort fra den ikke helt ualmindelige Skik i Foreninger, at man, saa snart man har faaet valgt en Bestyrelse, da straks er enig om at betragte denne som sin svorne Fjende, hvem det gælder om at komme til Livs, tit endda med ret giftige Midler.

Dermed mener jeg selvfølgelig ikke, at man skal sove ind og lade Fællesstyrelsen om det hele; en vaagen Kritik er paa sin Plads; men holder vi ikke paa en sømmelig og ædruelig Form for denne Kritik, saa kunde det hælde, vi fik en stærk Splittelse inden for vore egne Vægge, en Splittelse, der vel nok var adskillig værre, end et nok saa uheldigt Forhold til en anden Organisation.

For det andet giver Artiklen mig Anledning til nogle Bemærkninger, som egentlig skulde have været frem sidste Vinter, angaaende Foretrædet for Rigsdagen. Naar nu Esbjergkredsens Bestyrelse insinuerer, at Fællesstyrelsen af Magtsyge undlod at deltage i dette, saa vil jeg for mit Ved-

kommende sige, at jeg (man vil her erindre, at det slet ikke var Fællesstyrelsen, men D. Kv. Sfs Valgretsudvalg, der tog Bestemmelse ikke at deltage) følte det som en stor Lettelse, da jeg erfarede, at D. Kv. Sf. ikke havde været med i dette. Og havde Sagen gaaet til Fællesstyrelsens Erklæring, saa havde jeg gjort, hvad jeg kunde for at forhindre vor Deltagelse,*) fordi det er min inderlige Overbevisning, at kunde dette Skridt ikke skade vor Sag, gavne kunde det sandelig ikke, dertil var det et altfor stærkt Vidnesbyrd om Mangel paa politisk Sans og Forstaaelse. Kunde man dog ikke tænke sig, at vort Valgretsudvalgs Medlemmer har haft den samme Opfattelse?

Rigmor Smidt,

Formand for D. Kv. Sfs. Bornholms Kreds.

*

*

*

I Følge gammelt Ordsprog samtykker den, som tier, og da jeg er en bestemt Modstander af Esbjergkredsens Forslag i „Kv. og Sf.“ Nr. 17, vil jeg bede Redaktionen optage følgende, skønt det samme gentagende Gange er sagt og paavist.

I D. Kv. Sfs Fælleslove staar i § 2: „Samfundet bestaar hovedsagelig af Kredsafdelinger, som i Tilslutning til de i § 1 nævnte Formaal indordner sig under den ved de fælles Love bestemte fælles Ledelse“; og den fælles Ledelse maa jo utvivlsomt være Fællesstyrelsen. Desuden staar der i § 18, at Kredsene har indenfor de ved Fælleslovene fastsatte Grænser fuldt Selvstyre. Det synes saaledes klart, at Kredsene i Følge Lovene — og dem er vi vel alle enige om at ville følge — ikke kan indmelde sig i andre Samfund m. m. Ganske vist vedtog Fællesmødet i 1901, at Kredsene kunde sende Repræsentanter til Valgretsforbundet og i 1904, at de kunde trækkes tilbage eller blive, som Kredsene selv foretrak, men er nu det urigtige, og jeg vil tilføje det upraktiske, i denne Ordning i den senere Tid taget op til Overvejelse, og enhver, som læser Lovene opmærksomt, maa indrømme, at det er imod Lovenes Tanke, at Kredsene vælger Repræsentanter eller arbejder, om jeg saa maa sige, ud ad eller op ad efter uden gennem Fællesmøderne, hvad der jo ogsaa viser sig deri, at Fællesmødet vælger Repræsentanter til andre Foreninger, saa forekommer Esbjergkredsens Forslag mig mer end uheldigt.

Esbjergkredsens Spark til Styrelsen, at den er bange for sin Myndighed, er i høj Grad usmageligt. Lad os dog endelig huske paa, at det hverken er morsomt, indbringende eller værd at eftertrægte for Ærens Skyld at sidde i D. Kv. Sfs. Styrelse, hvis man da hører til dem, som maa lægge Kræfter til; nej, det er et Offer, som bringes af Interesse

*) Fru Rigmor Smidt var paa den Tid Medlem af Fællesstyrelsen.